

Godin van de jacht

Ook verschenen van Heleen van Royen:

De gelukkige huisvrouw

Je zal er maar mee getrouwd zijn

De ontsnapping

STOUT

De manentester

De naaimachine

Het grote Heleen van Royen zomerboek

De bartsvriendin

HELEEN
VAN ROYEN
GODIN VAN
DE JACHT

Lebowski Publishers, Amsterdam 2013

Eerste druk, 2000

Achtentwintigste druk, april 2013

© Heleen van Royen, 2003

© Lebowski Publishers, Amsterdam 2013

Omslagontwerp: Riesenkind

Omslagfoto: © Shutterstock

Typografie: Peter de Lange

Foto auteur: © Mark Uyl

ISBN 978 90 499 5295 2

NUR 301

www.heeleenvanroyen.nl

www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Dit boek is ook leverbaar als e-book

ISBN 978 90 499 5165 8

voor mijn moeder

She is the protectress of little children, and of all sucking animals, but also lover of the chase, especially that of stags.

Robert Graves, *The Greek Myths*

Je zoekt een zo hoog mogelijke amusementswaarde, met een zo laag mogelijke kotsfactor.

Achtbaanontwerper Domingo Vergoossen, *O/N*

Een

De test

Een

‘Nee.’

Ik zei het hardop, terwijl ik nooit in mezelf praat.

‘Nee, hè?’

Ik zei het weer.

Ik zat met mijn broek op mijn knieën op de wc. In mijn hand hield ik een langwerpige, plastic staafje. In het staafje zaten twee vensters. In beide vensters was een horizontale, blauwe streep te zien.

Ik knipperde een paar keer, sloot mijn ogen twee volle seconden en deed ze weer open. De streepjes waren nog even blauw. Ik draaide het staafje om en om. Ik schudde het als een cocktailshaker. Niets hielp.

‘Shit,’ zei ik, zonder mijn kiezen van elkaar te doen.

Er werd aan de badkamerdeur gemorreld.

‘Mamááá,’ klonk het klaaglijk.

‘Ga weg, Jesse!’ riep ik.

Het morrelen ging door.

‘Jesse, hou daarmee op. Waar is Daniel? Ga naar je broertje.’

Zo te horen liet hij zich tegen de deur zakken. Hij huilde.

‘Niet huilen. Mama komt zo.’

Hij jammerde door. Soms vraag ik me af waarom je tegen je tweejarigen moet praten. Alsof ze ooit luisteren naar wat je zegt.

Ik wierp een laatste blik op de test. Volgens de gebruiksaanwijzing was er sprake van een positieve uitslag. Waarom was ik zo slordig geweest?

‘Maak me geen kind,’ had ik gekreund, terwijl hij steeds harder en sneller in me op en neer ging. Het was zo lekker, zo overweldigend, dat ik helemaal niet wilde dat hij ophield, ik wilde alleen maar dat hij zou doorgaan, wie zo veel eer in zijn werk legt, mag daar gerust een eeuwigheid over doen. Ik voelde aan zijn bewegingen dat hij bijna kwam, ik zag het aan zijn gezicht, aan zijn mond, die samentrok... het kon niet. Ik was zelf nog niet gekomen en bovendien: het mocht niet.

Met mijn laatste restje verstand zette ik mijn handen tegen zijn borst en duwde ik hem van me af.

Hij rolde opzij, graaide naar zijn jasje, viste een condoom uit zijn binnenzak, scheurde de verpakking open, gooide die achteloos weg, nam zijn geslacht in zijn linkerhand en het condoom in zijn rechter. Terwijl hij het afrolde, hielp ik hem. Ik mocht het tuutje dichtknijpen waarin hij de lading zou deponeren. We spraken niet, we voerden de handelingen uit zoals we dat altijd deden: snel, bijna zakelijk.

Ook voorvocht van de man kan zaadcellen bevatten. Een druppel ter grootte van een speldenknop is voldoende.

Ik had het bij biologie gehad. Ik wist het. Ik had het kunnen weten.

Zuchtend stond ik op, ik hees mijn broek op en trok door. Een paar verrukkelijke seconden lang werd het gejang van Jesse overstemd.

‘Mama komt eraan!’ riep ik naar de deur.

Ik deed het staafje terug in de verpakking en verstopte het in een lege toilettas. Het was niet de eerste zwangerschapstest dit jaar. In maart was ik ook overtijd geweest, wel vijf dagen. Ik had hem zo geknepen dat ik een deal had gesloten met God. Nu geloof ik niet in God, maar in zaken van leven of dood zijn er weinig andere instanties waarmee je deals kunt sluiten.

‘Oké, God,’ zei ik. ‘Luister goed. Als je me voor deze ene keer de dans laat ontspringen, dan beloof ik je dat ik het nóóit meer zal doen. Echt waar, ik zweer het. Ik zal me gedragen. Geen grappen, geen risico’s, niet voor het zingen de kerk uit, niemand komt zonder capuchon naar binnen, deal?’

Hij was me genadig geweest. Hij had zich aan de deal gehouden. Ik niet. Ik ging vrolijk door, hield mijn eisprong met een half oog in de gaten en vergat mijn belofte. April ging goed, in mei kocht ik Clearblue, maar dat zag ik meer als een steekproef en in juni, deze maand dus, had ik totaal niet opgelet. Ik wist niet meer wanneer ik ongesteld had moeten worden en toen ik het in mijn agenda opzocht, bleek ik overtijd. Ik had zondag 3 juni ongesteld moeten worden. Het was nu maandag de vierde en ik voelde niks. Clearblue gaf altijd twee

tests voor de prijs van één, ik had er nog eentje liggen, ik kon hem net zo goed even doen, om mezelf gerust te stellen.

Toen Oscar naar zijn werk was, nam ik Jesse, Daniel en de Clearblue mee naar boven. Ik deed het traphekje achter me dicht en bracht de tweeling naar hun kamertje. Ik pakte de Duplo-kist en kieperde die leeg op de vloer.

‘Even lief spelen, jongens, mama is zo terug.’

Ik sloot me op in de badkamer, liet mijn broek zakken en ging op de wc zitten. Ik pakte de test uit het doosje, scheurde geroutineerd de verpakking eraf, haalde de dop van het witte staafje, liet het staafje tussen mijn benen zakken en plaste. Ik keek waar de stroom liep, hield het staafje erin en telde langzaam: één... twee... drie... vier... vijf.

Daarna trok ik de druipende test tussen mijn benen vandaan, deed ik de dop er weer op en hield ik hem vol vertrouwen in mijn hand, wachtend op het resultaat.

God flitste nog even door me heen.

‘Je hebt me al een paar keer gematst, kerel. Maar ik beloof je, dit was echt de laatste keer. Ik lijk wel een junk, ik weet het, maar nu beloof ik het je echt. Sterker: ik zweer het op het leven van mijn kinderen. Laat me niet zwanger zijn. Alsjeblieft. Laat me ontsnappen, dan ga ik mijn zaakjes beter regelen. Serieus. Deal?’

‘Nee.’

Twee

Sommige mensen willen eeuwig kind blijven. Ik niet. Toen ik klein was, wilde ik heel graag groot zijn. Ik wist dat mijn leven pas echt zou beginnen als ik volwassen was. Dat de hemel zou opengaan. Dat alles zou kunnen, alles zou mogen, dat ik elke nacht heel laat gierend van de pret in mijn onopgemaakte bed zou rollen, omdat er niemand meer was die me iets kon verbieden.

Het viel me wel op, als kind al, dat de meeste meerderjarigen niet of nauwelijks gebruik maakten van de onbepaalde mogelijkheden die hun leeftijd hun bood. Integendeel, alle volwassenen deden zo'n beetje hetzelfde: ze hadden een baan, een echtgenoot en op zeker moment hadden ze kinderen. Ontbrak een van de aspecten, dan zetten ze alles op alles om het rijtje compleet te krijgen. Vooral kinderen schenen het summum te zijn. Ik zag vrouwen zich in de gekste bochten wringen om ze te krijgen en zich diepongelukkig wanen als het niet lukte.

‘Mensen zijn gewoontedieren,’ zei mijn vader altijd.

Dat vond ik zo stom. Hoezo dieren, hoezo gewoontes? *Whatever happened to the free spirit?* De hele grap was toch juist dat wij het dierenrijk waren ontstegen? Dat we konden nadenken, dat we beslissingen konden nemen? Dat we op elk moment van de dag het roer konden omgooien en honderdtachtig graden konden draaien? We hadden met succes de meest onverbiddelijke natuurwetten ontdoken. We konden ziektes genezen, we konden het warm krijgen als het koud was en andersom, we konden sneller vliegen dan vogels, kom op man, we konden naar de maan! De natuur, die lachten we vierkant uit, op één detail na, de dood, nou goed, een mens moet iets te wenssen overhouden, de dood zou me uiteindelijk te pakken krijgen, maar voorlopig niet. Ik zou honderd worden. Minstens. Orgieën zouden elke dag tot de mogelijkheden behoren, bacchanalen ook en liederlijke dronkenschap, ik zou gulzig leven en veel lachen. Elke dag van mijn volwassen leven zou ik lachen. Mijn voorouders hadden hun

stinkende best gedaan ervoor te zorgen dat mijn bedje al voor mijn geboorte gespreid was, ze hadden oorlogen getrotseerd, het was ze gelukt, ik zou hen eren door de vruchten van hun noeste arbeid te plukken in plaats van ze te versmaden, zoals alle ongelukkige gelukszoekers om me heen. Genieten was een heilige plicht. Dat was het enige wat ik hoefde te doen. Geen zware opgave. Zeker, er was een hoop narigheid op onze planeet, maar toevallig niet in Nederland, niet in het land waar ik was geboren. Daar was het goed toeven. Daar kreeg je geld, ook al werkte je niet. Daar stierf niemand van de honger. Daar waren de huizen van steen, daar zaten de kindjes niet onder de vliegen. Aan alle basisvoorwaarden was voldaan. Geluk was binnen ieders bereik. Ik zou het met beide handen aangrijpen. Ik zou het omarmen. *Noblesse oblige.*

Ik heb geen broers of zussen. Mijn moeder is een hondenmens, ze wilde eigenlijk geen kinderen. Ze had twee boxers, daar deed ze alles voor, ik ben per ongeluk gekomen. Toen één van de boxers doodging, heeft ze het er nog met mij en mijn vader over gehad. We hadden de doos met Banjo's as net begraven, we stonden in het park op de plek waar hij altijd graag door het gras rolde, mijn moeder droeg een lange, zwarte jurk. Ik hield Bibi aan de lijn. Ik was zes jaar. Het waaide stevig. Zo stevig, dat de madeliefjes die ik op het grafje had gelegd, in een struik waren beland.

'Wat zullen we doen,' zei mijn moeder, 'nog een kind of nog een hond?'

Mijn vader en ik wilden een kind, het is een boxer geworden. Tot op de dag dat de nieuwe pup kwam, heeft mijn moeder rouwkleding gedragen. Ze wilde dat ik dat ook deed, van mijn vader hoefde het niet.

Banjo en Bibi zijn al heel lang dood en Benno, de pup die na Banjo kwam, intussen ook. Mijn moeder heeft het er erg moeilijk mee gehad. Na iedere dode hond riep ze: dit nooit weer, maar later zwichtte ze dan toch. Ze kan gewoon niet zonder boxers, die moeder van mij. In het pension van mijn ouders in Frankrijk lopen er een stuk of zeven rond. Dat maakt het makkelijker als er eentje sterft. Zes of zeven boxers, dat verschil merk je nauwelijks.

Mijn moeder hecht zich snel aan honden, ik hecht me snel aan mensen en in het bijzonder aan mannen. Echt, ik hoef iemand maar tien minuten aan de telefoon te hebben of ik voel een band. Ik weet niet wat het is, het gaat vanzelf. Wat hechten betreft, ben ik net een pleister. Ik vind iedereen bijna altijd aardig. Oscar heeft dat niet. Oscar is mijn man. Hij wantrouwt mensen totdat het tegendeel is bewezen. Bij mij werkt dat precies andersom.

Mijn ouders hadden een Opel Kadett. Als we in de zomer naar de camping reden, zat ik op de achterbank bij de honden. Daar speelde ik mijn lievelingsspelletje. Ik draaide het raampje open en pakte mijn meest waardevolle bezit tussen duim en wijsvinger. Het ene jaar was dat mijn bedelarmbandje, het andere jaar mijn dagboek. Wat het ook was, ik hield het uit het raam en terwijl de wind eraan trok, probeerde ik het voorwerp zo losjes mogelijk vast te houden. De kunst was om het niet te verliezen en tegelijkertijd een zo groot mogelijk risico te nemen. Meestal won ik, soms won de wind. Dan mocht ik niet huilen, dat had ik van tevoren met mezelf afgesproken.

Op zaterdag 2 juni 2001 had ik het spelletje weer gedaan, in Oscar's Volvo. We reden op de A1, ik zat achterin bij Jesse en Daniel, dat was makkelijker als ze hun speen op de grond gooiden. We waren op weg naar IKEA. Ik draaide het raampje open, wrikte de ring van mijn vinger en pakte hem tussen duim en wijsvinger. Ik stak mijn linkerhand uit het raam. Oscar luisterde naar de radio en had niets in de gaten. De wind zoog hongerig aan mijn hand. Ik glimlachte. Het was een vertrouwd gevoel. Honderden meters bungelde mijn ring boven de A1. Ik kon het nog.

We reden op de middenbaan, we waren even voorbij de afslag Weesp. Links van de weg lagen akkers en een boerderij. LAND VOOR ZAND stond op de gevel. Ineens zei Oscar: 'Wil je het raam dichtdoen? De airco staat aan.'

Ik schrok van zijn stem, mijn arm schoot een stukje omhoog en gedurende een fractie van een seconde verslaptte de greep van mijn vingers.

Het ging zo snel dat ik niets zag. Paniekerig stak ik mijn hoofd uit

het raam. Ik probeerde op het wegdek te focussen. Het lukte niet. We reden al tientallen, honderden meters verder, het kleinood lag ergens op het wegdek, niet meer waar te nemen met het blote oog.

Ik trok mijn hoofd terug en draaide het raam dicht. Mijn hart bonkte in mijn keel. Ik wilde Oscar op zijn schouder tikken. Hij moest remmen, hij moest ogenblikkelijk stoppen, we moesten terug, we moesten de auto op de vluchtstrook parkeren en zoeken. Samen zoeken moesten we.

‘Heb je de kussens binnengelegd?’ vroeg Oscar.

‘De kussens?’ echode ik.

‘De kussens van de tuinstoelen. Het betreft. Volgens mij gaat het regenen.’

‘Ik geloof het wel,’ zei ik verward. ‘Maar ik weet het niet zeker.’

‘Handig,’ zei Oscar.

Ik keek naar mijn ringvinger. Op de plek van de ring zat een smal, wit streepje. Waarom was ik zo stom geweest? Zo ongelooflijk stom. Ik had gegokt en verloren. Had ik nou maar de speen van Jesse genomen. Die sliep toch. Drie minuten in de auto en hij sliep als een roos.

Nog een keer keek ik achterom. Mijn meest waardevolle object lag net voorbij de afslag Weesp, ter hoogte van de boerderij LAND VOOR ZAND. Dat moest ik goed onthouden.

Oscar wierp een korte blik over zijn rechterschouder.

‘Ruik jij wat ik ruik?’ zei hij.

‘Wat?’

‘Volgens mij heeft er eentje gepoept.’

Ik snoof, zonder wat te ruiken.

‘Het geeft niet. Ik heb luiers bij me,’ zei ik werktuiglijk.

Oscar nam de afslag naar de A9. Ik zou niets zeggen, besloot ik, ik zou zwijgen en hopen dat hij niets zou merken.

‘Wat ben je stil, is er iets?’ Oscar legde zijn vork naast zijn bord.

Het was maandagavond. We aten pasta. Jesse en Daniel zaten in hun kinderstoelen, naast elkaar. De stoelen stonden op een groot stuk plastic van twee vierkante meter, zodat ze naar hartenlust konden knoeien. Een slab weigerden ze te dragen, daarvoor voelden de

heren zich te groot. Jesse was ermee begonnen om zijn slab tijdens het eten los te trekken, Daniel had de truc snel overgenomen. Als Oscar of ik de slab opnieuw om wilden doen, werden ze hysterisch. Daniel liet zich dan half uit zijn stoel zakken en weigerde nog een hap te eten, Jesse liep rood aan en kwakte zijn bord met eten op de grond. Na dit tafereel vijf keer te hebben meegemaakt, had ik het opgegeven en een stuk afdekplastic bij de Praxis gekocht. Het was knaloranje, het leek alsof we elke avond in een bouwkeet aten, maar het beschermde onze vloerbedekking. Enigszins.

‘Nee hoor, alleen een beetje moe. Ze waren erg druk vandaag,’ zei ik, terwijl ik Jesse een hapje pasta gaf. Daniel graaide met zijn vingers in zijn bordje. Het was een leugen. Ik hield er niet van om tegen mijn man te liegen. Nood breekt wet. Uitgerekend deze middag hadden Jesse en Daniel tweeënhalf uur aan één stuk door geslapen. Ze waren vrolijk keuvelend wakker geworden, ik was naar hun bedjes gegaan, had hun katoenen slaapzakjes afgeritst, ik had ze verschoond en aangekleed, daarna waren we met z’n drietjes naar buiten gegaan voor een wandelingetje in het park. We waren een uurtje weggebleven, onderweg hadden ze een banaan gekregen. Ik had gezegd dat ze mama’s liefste jongetjes waren, want dat stond in alle boeken die ik over opvoedkunde had gelezen. Je moest het positieve gedrag van kinderen belonen en stimuleren, dan zou het negatieve gedrag vanzelf minder worden. Baat het niet, dan schaadt het niet, had ik gedacht en zo was het ook: het baatte niet.

De relatieve rust van de middag had me tijd gegeven om na te denken. Ik was verbaasd dat ik niets aan mijn lichaam had gemerkt. Toen ik zwanger probeerde te worden, had ik elk pijntje, elke verandering, elke zwelling opgemerkt, een paar uur na een op voortplanting gerichte vrijpartij meende ik al voortekenen te bespeuren, voelde ik de misselijkheid bij wijze van spreken al opkomen en had ik Oscar half grappend gevraagd om augurken te halen. Nu ik er niet op gespist was geweest, had ik niets gemerkt en nog steeds kon ik geen enkele aanwijzing ontdekken. Ik voelde niets bijzonders, het was dat ik wist hoe betrouwbaar de test was, anders had ik smakelijk gelachen om de suggestie dat ik verwachting was.

Misschien waren zwangerschapsverschijnselen de eerste weken louter psychisch. Ik had daar ooit iets over gelezen in zo'n negenmaanden-feestboek. Het was een Weetje: Wist u dat vrouwen in China of Afrika of godweetwaar helemaal niet misselijk zijn gedurende het eerste trimester? Misselijkheid bij zwangerschap is een typisch Westers verschijnsel. Nu weet je bij zo'n weetje nooit van welke tegel zo'n redacteur zijn tekst heeft overgeschreven, ik bedoel, dat eeuwig terugkeerde romantische gezever over de eskimo's die 36 639 verschillende woorden hebben voor sneeuw, blijkt ook volslagen quatsch: eskimo's duiden sneeuw namelijk net zo aan als wij: *nat, droog, gesmolten, poeder-*, maar toch vond ik het verdacht. Als al die vrouwen massaal boven de pot gaan hangen, omdat hen nu eenmaal is ingeprent dat ze dat geacht worden te doen, waar blijven we dan nog? Wat is er dan eigenlijk nog wáár? Soms denk ik wel eens dat het leven helemaal psychisch is, echt, dat denk ik.

Zouden het er een of twee zijn? Terwijl ik bij de eendjes stond, met Jesse aan mijn rechterhand en Daniel aan mijn linker drong de vraag zich aan me op. Stel je voor dat ik een echo zou laten maken en dat ze zouden zeggen: 'Gefeliciteerd, u krijgt er weer twee.' Wat dan? Wat zou ik dan zeggen?

'Haal ze maar weg!'

Zou ik dat zeggen?

Zou ik dat durven?

Dan zou het lijken alsof ik mijn eigen kinderen wilde doden. Niet nóg een Jesse en nóg een Daniel, alstublieft. Twee is genoeg.

Daniel trok zijn plakkerige knuistje uit mijn hand en wees naar de sloot.

'Eendje, mama, eendje!' riep hij. Kinderen hebben een vernuftig talent voor wat ik '*pointing out the obvious*' noem. Er dreven zeker acht eenden in het water, alleen maar eenden, geen zwanen, geen pinquins, amper kroos en mijn zoon roept: kijk, mama, eenden!

'Ja, jongen, eendjes,' zei ik, want eerder zou hij niet tevreden zijn.

Het was niet alsof, besefte ik, het was echt. *Pointing out the obvious*. Ik wilde mijn eigen kinderen doden. Of het er nou één of twee of drie waren. Diep in mijn hart wilde ik geen kinderen meer.

‘Zo boeven, hebben jullie mama weer lopen pesten?’ zei Oscar met luide stem. Hij kietelde Daniel onder zijn kin. Daniel lachte. Ik maakte van de gelegenheid gebruik nog een hap in zijn mond te stoppen. Jesse liet zijn lepel op de grond vallen. Ik raapte hem op. Toen hun bordjes min of meer leeg waren, kregen de kinderen een Danootje. Oscar zette koffie. Ik bracht de kinderen naar boven, sloeg het bad over, trok ze hun slaapzakjes aan, legde ze in bed, raffelde een verhaaltje af, gaf ze allebei een kus, ging naar beneden en schonk koffie in.

Oscar zat in de werkkamer achter de computer. Ik zette zijn kopje op het bureau en bleef dralend naast zijn stoel staan.

‘Ja?’ zei hij, zonder zijn ogen van het scherm te halen.

Hij was bezig met een rekenprogramma.

‘Er is iets ergs gebeurd. Iets heel ergs. Beloof me dat je niet boos wordt.’

Hij keek verbaasd naar me op. Oscar wordt niet gauw kwaad, hij kan zich goed beheersen.

‘Ik weet niet hoe ik het zeggen moet. Het is mijn eigen stomme schuld. Ik hoop dat ik het nog kan oplossen. Op een of andere manier—’

‘Vertel het nou maar,’ zei hij.

Ik stak mijn rechterhand uit. ‘Ik ben mijn ring kwijt.’

Oscar zei niets. Hij staaarde secondenlang naar mijn vinger, die kaal aanvoelde. Ik hoopte opluchting op zijn gezicht te zien verschijnen, een vage glimlach misschien, ik hoopte dat hij zou vragen of dat nou alles was, mijn ring kwijt, daarover hoefde ik me toch niet zo druk te maken, goh, ik dacht dat je me iets heel anders zou gaan vertellen, iets echt ergs, een knobbeltje in je borst of zo, dit is maar een sieraad, dit is materie, dit lossen we wel weer op, we kopen wel een nieuwe.

Hij lachte niet. ‘Hoe is het gebeurd?’

Die vraag had ik kunnen verwachten.

Ik legde het uit. Terwijl ik het vertelde, hoorde ik hoe zwak het klonk. Ik bracht mijn linkerhand naar mijn hoofd, pakte een streng haar, draaide die om mijn wijsvinger tot hij helemaal strak stond en ik er een knoopje in kon leggen. Ik trok het knoopje los en begon opnieuw.

Ik wist wat Oscar zou gaan zeggen en hij zei het ook, langzaam en vol ongeloof. ‘Jij hebt je ring uit het raam van de auto gehouden? En toen losgelaten?’

‘Het was een spelletje, dat zei ik toch. Wat ik als kind altijd deed. Ik schrok van jouw stem en —’

‘O, dus eigenlijk was het mijn schuld?’ zei hij scherp.

Snel schudde ik mijn hoofd.

‘Het gebeurde op de snelweg?’ vroeg Oscar. ‘Van het weekeinde, toen we naar IKEA gingen?’

Ik knikte.

‘Waarom zei je dan niks?’

‘Omdat ik schrok. Ik durfde niks te zeggen.’

‘Weet je zeker dat je die ring niet ergens anders hebt afgedaan?’

Verbaasd keek ik hem aan. ‘Ik doe hem nooit af. Nooit. Daarom vind ik het ook zo erg. Ik weet niet waarom ik het deed.’

Oscar richtte zijn ogen weer op het scherm.

‘Het spijt me,’ zei ik.

Hij haalde zijn schouders op.

‘Zeg nou iets,’ drong ik aan.

‘Wat wil je dat ik zeg – het geeft niet? Ik weet niet wat ik moet zeggen, Daan, ik weet niet wat ik ervan moet vinden.’

Ik legde mijn hand op zijn schouder. ‘Wat wil je dat ik doe?’

Hij wees naar zijn koffie. ‘Rij maar naar de pomp en haal een reep chocola voor me.’

Ik trok het laatste knoopje uit mijn haar. ‘Ik bedoel met mijn ring.’

‘Je kunt niks doen,’ zei hij. ‘Die ring ben je kwijt.’

‘Maar als ik nou een paar belletjes ga plegen, met Rijkswaterstaat of zo?’ zei ik. ‘Het is zaterdag gebeurd, hij ligt er heus nog wel. Misschien kunnen ze me helpen. Ik weet precies waar ik hem losliet, op de A1, vlak bij de afslag Weesp, ter hoogte van een boerderij. Zand voor Land heet ie, of Land voor Zand...’

‘Je kunt bellen tot je een ons weegt, je trouwring vind je nooit meer terug.’ Hij opende een ander programma.

Ik liep naar de keuken, pakte mijn portemonnee uit de la en vertrok. Oscar was teleurgesteld, maar niet heel boos. Toch goed

dat ik het had gezegd. Als hij er zelf achter was gekomen, was het erger geweest. ‘Jij bent niets nut, Diana,’ zei mijn moeder altijd als ik weer eens iets stuk of kwijt had gemaakt. Het was een feitelijke constatering, geen verwijt. Ze had gelijk. Ik was ‘niets nut’. Toen Jesse en Daniel één jaar werden, had mijn moeder ze een bordje en een soepkommetje gegeven. Schattig oudblauw aardewerk, met buitelende, witte poesjes erop. Mijn moeder had er als kind van gegeten, ze had het setje meer dan een halve eeuw bewaard en al die tijd was er geen schilfertje van afgegaan. Ik had het nog geen week in huis of ik stootte de soepkom van het aanrecht. Hij viel op de tegelvloer en brak in vijf stukken. Eigenlijk was het een wonder dat mijn kinderen nog heel waren. Morgen zou ik gaan bellen met de Rijksdienst voor het Wegverkeer. Morgen zou ik vast ook ongesteld worden. Wat zei zo’n positieve test nou helemaal? Ik was pas één dag overtijd. Sommige dingen lopen slecht af. Dit zou goed aflopen.